

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "יקו השגחה פרטית"

חג הסוכות תשפ"ה ♦ עלון מס' 149

השגחה שבועית

לא מתרגלים

הולך לו אדם במדבר ורואה ילד קטן שוכב על הרצפה, עזוב ובוכה, ילד מסכן שההורים שלו זרקו אותו. עובר יהודי רחמן, ומיד מכניס אותו הביתה ומגדל אותו כשאר ילדיו, משקיע בו את כל גופו, נפשו ומאודו. אותו יהודי רחמן שומע על סיפור עצוב ביותר. יהודי יושב במאסר על לא עוול בכפו. שונא שלו העליל עליו עלילת שואה.

שוב היהודי הזה נרתם לעזור לו. הוא יושב עם השונא שלו, מסתדר אתו, ומצליח להוציא אותו מבית הסוהר. היהודי טוב הלב מקבל הביתה מתנה ענקית, עם מגילה שלימה של מילים של הכרת הטוב, עם חתימות של כל משפחת האסיר שפדה, ומכתבי ברכה מכל חבריו מסביב. פתאום נופלת לאותו אדם השאלה, אם על טובה שהשקעתי בה אולי חמש שעות, אני מקבל כל כך הרבה הערצה והכרת הטוב, איפה ההכרת הטוב של הילד שכבר זמן הפך לבחור? הרי אצלו השקעתי הרבה יותר, גם בזמן, גם בכסף, גם בכוחות הנפש.

את הסיפור הזה מביא החובות הלבבות (בפתיחה לשער הבחינה), להסביר למה אנחנו לא מכירים טובה להקב"ה על כל הטובות.

כשאדם מתרגל למשהו, הוא חושב שזה כבר הדבר הרגיל שהוא יחייב לקבל, זה כבר מובן לו מאליו, הוא לא מרגיש עברה עליו שנה של נסים ענקיים, שונאי ישראל מכל הכיוונים כבר היו בטוחים מאות פעמים במשך השנה האחרונה שיצליחו ר"ל להשמיד ולהרוג ולאבד, ושוב ושוב רואים איך שהקב"ה מצילנו מידם.

כדי שנודה יחד להקב"ה. הבאנו כאן את המספרים: - מרצועת עזה נורו: מעל 20,000 טילים - מלבנון וסוריה נורו: מעל 9,000 טילים - מאיראן נורו: 501 טילים - מתימן נורו: כ-200 טילים

סך הכל: למעלה מ-30,000 טילים, בממוצע של 82 טילים ליום. כמה הרס ואובדן זה יכול לגרום, אבל שוב ושוב הקב"ה מצילנו מידם.

ומרוב ניסים ונפלאות התרגלנו כבר שעפים טילים ואין נפגעים. כטבמ"ם ואין נפגעים. והאבא הטוב רוצה מאיתנו שלא נתרגל, אלא נרגיל את עצמינו להדרות ולהכיר בטובות הרבות שאבינו הרחמן עשה ועושה אתנו בכל עת ובכל זמן. שנזכה לגמר חתימה טובה וחג שמח

פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הטוב בעיניך עשה

וממנו למד שלמה המלך שחילק בין יהודי לגוי. ביום הגדול והשמח ביותר של עם ישראל, בחנוכת בית מקדש הראשון, עמד שלמה התפלל לפני ה': ריבונו של עולם, בבית הזה, בית תפילה, המקום שבו עלות התפילות הישר לכיסא הכבוד, ואתה שומע ומקבל את הבקשות ללא עכבות - אם יבוא יהודי מבני ישראל ויבקש בקשה, אגא ממך, אל תיתן לו כל מה שהוא מבקש, אלא רק אם זה טוב לו. **"כי אתה ידעת לבדך את לבב כל בני האדם"**: אתה היודע הכול מראשית עד אחרית, ומכיר את האדם עד עומק פנימיות נפשו, העבר, ההווה והעתיד - תן לו את משאלתו באופן שיתקיים בו "למען יראוך כל הימים", שהטובה שתעניק לו תהיה לטובתו הנצחית והשלמה.

יהודי מאמין. יהודי יודע שכל מה שה' עושה הוא לטובה. יהודי מסוגל להמשיך ולשיר, על אף שהתחנן ולא קיבל את מבוקשו, כי הוא מכיר בזה שהכול מאיתו יתברך, בחישוב מדויק להיטיב לו. כדברי רבינו בסיום התנאי השביעי בפרק ג' בשער הבטחון: והליכות דיני הבורא יתעלה, יותר נעלמות ועמוקות ועליונות. מהלך כזה, רק יהודי יכול לשאת.

אבל גוי... - ביקש שלמה המלך - ריבונו של עולם, אל הגוי תתייחס אחרת, כדי שהוא לא יוציא לעו על בית המקדש, ולא יקרא תיגר על הנהגת הבורא. **"ועשית ככל אשר יקרא אליך הנכרי"**, אפילו אתה יודע שהדבר שביקש איננו לטובתו - תן לו, כדי שלא יהיה חילול ה', **"למען ידעו כל עמי הארץ את שמך"**.

אנחנו זכינו להיות עם קרוב של ה', וקיבלנו הנהגה מיוחדת. אנחנו זכינו להיות מאמינים באמונה שלמה גם בחושך ובהסתה, בכאב ובציפייה. זהו כוח המיוחד לנו, וגדולה זכות האמונה, שבזכותה נזכה לשנת גאולה וישועה בקרוב בימינו. ובזאת השנה תשפיע שפע השגחה פרטית.

(מתוך שיעור 370-369 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר 02-3011904.)

בקשו רחמים מרובים עבור האברך ר' יצחק בן ג'שא הי"ו בנו של הרב דוד קלצקין שליט"א תקו לחלוקת שני פרקי תהילים: 077-4822963

הולך יהודי במקום סכנה, וסביבו גודדים של חיות, מלחמה, בריחה. המתח גובר, הריכוז ממנו והלאה. מגיע זמן תפילה, והוא לא מסוגל להתפלל כהוגן. מה ההלכה? כיצד ינהג?

אומר הרמב"ם (הלכות תפילה, סוף פרק ד'), שיתפלל ברכה אחת: יהי רצון שתתן לכל אחד ואחד כדי פרנסתו, ולכל גֵּוְיָה וְגֵוְיָה דִּי מחסורה, והטוב בעיניך עשה. ברוך אתה שומע תפילה.

'הטוב בעיניך עשה', מפרש רבינו מנוח (מגדולי מפרשי הראשונים), כלומר: **שלא תתן לנו מה שטוב בעינינו, כי אם הטוב בעיניך. שהטוב בעינינו, אולי תכליתו אינו טוב, אבל הטוב בעיניך הוא הטוב הגמור, ועליו אנו מבקשים רחמים.**

בקשה זו של 'הטוב בעיניך עשה', אינה בקשה שקל לבקש. ילד קטן שרואה את אביו מונע ממנו מאכל טעים, בוכה וצורח ומבקש עוד ועוד. אמנם אבא יודע שהמאכל הזה עלול לגרום לילד לאלרגיה מסוכנת, אך הילד לא מבין זאת. אולם כשהוא מתבגר, ונכנסת בו יותר הבנה, הוא מבקש בעצמו: אבא, אני מבקש ממך שתשמור עלי שלא יביאו לי את המאכל ההוא. תן לי רק מה שאתה יודע שטוב לי.

זהו מבט בוגר וחסם, בקשה של מי שיש לו אמון מלא באבא. בקשה שכזאת היא בקשה שמיוחדת לעם הנבחר, ליהודים בלבד.

את החלוקה הזאת אנחנו מוצאים לראשונה אצל יצחק אבינו, כשנתן את הברכות לבנו יעקב, בחירי האבות, אותן ברכות מיוחדות שרביקה ברוח קדשה ידעה כי הן מתאימות דווקא לבנה זה, מי שעומד להיות אבי אומנתו. וכך בירך יצחק את יעקב בעשר הברכות, "ויתן לך אלוקים" וכו'. והרי, מדובר בברכות, ומדוע בירכו יצחק בשם 'אלוקים' הרומז למידת הדין? אלא, שאת הברכות יתן ה' לזרעו של יעקב בדין - רק אם הם ראויים, רק אם זה טוב להם לטובתם הנצחית. חז"ל הקדושים אמרו, שרוב ברכתיו של יצחק אבינו עדיין לא התקיימו בנו, ורק אחרי ביאת המשיח הן התקיימו בשלמות.

לעומת זאת, כאשר עשוי נכנס ואש הגיהינום עימו, ודורש את הברכות מאביו, אמר לו יצחק "משמני הארץ יהיה מושבך" - יהיה לך כל טוב בכל מצב, בין צדיק ובין רשע. תקבל ברכה שופעת ללא הבחנה.

בעזרת ה' יתקיים שיחת חג מיוחדת מאת אורח הכבוד הגה"צ רבי יהודה מנדל שליט"א מליקווד

השיחה התקיים במוצאי שבת חול המועד בשעה 9:00 בסוכה הענקית של ישיבת אורייתא רחוב שטראוס 16 ירושלים

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

אף פעם לא קרה לי דבר כזה

שמי אהרון מבני ברק. חבר שלי מאזור הדרום סיפר לי על גילוי מדהים של השגחה פרטית, והרי הוא לפניכם.

מאז יום הכיפורים האחרון קיבלתי על עצמי קבלה: לא לחלוף את התפילין לפני הקדיש האחרון. זכיתי לעמוד בקבלה הזו יום אחר יום, והנה בבין הזמנים של חודש אב נקלעתי לניסיון. קבעתי עם אחי וחברי לצאת לירושלים באוטובוס ציבורי, בקו שפועל בתדירות נמוכה. הראשון יוצא בשעה שבע בבוקר, והבא אחריו רק באחת בצהריים.

בבוקרו של אותו יום התפללתי מוקדם יותר, אך קרוב לשעה שבע עדיין לא סיימו להתפלל. אחי רמו לי שהאוטובוס עומד להגיע, אבל אני סימנתי לו באצבעותיי, שאני ממשיך עם המניין. אחי וחברי התעכבו עוד קצת, אבל ידעתי שמחכים לי עוד כמה קדישים, ואחר כך עליי גם לחלוף את התפילין כראוי, ולכן סימנתי להם שייטעו בלעדיי.

בנוסף של עדות המזרח החלק של סיום התפילה ארוך יותר, וכך היה גם הניסיון. אחי וחברי יצאו, ואני ידעתי שהפסדתי טיול.

בשבע ושתי דקות הסתיימה התפילה. חלצתי את תפילי בנחת, בידעיה שאף אחד לא מחכה לי, אבל כשיצאתי החוצה גיליתי את אחי וחברי. "למה לא נסעתם?" שאלתי.

"כי לא רצינו לנסוע בלעדיך".

"אבל הפסדתם. לא רציתי שתפסידו בגללי!"

היה לי מאוד לא נעים. מילא אני, קיבלתי על עצמי קבלה, אבל הם? למה הם צריכים לסבול מהקבלה שלי? ממש היה לי אכפת.

"בואו בכל זאת", אמר אח שלי, "נלך לתחנה אחרת, וננסה לראות אם יש קווים אחרים שאפשר להגיע איתם לירושלים".

אנחנו נעמדים בתחנה, ותוך כדי שאחי מתקשר לקל-קו כדי לבחון דרך חלופית, אנחנו רואים את האוטובוס 'שלנו' מגיע. הנהג עצר לנו בתחנה, וכשעלינו הוא אמר לנו: "אף פעם לא קרה לי דבר כזה! פספסתי את היציאה מהעיר, ולא הייתה לי ברירה, אלא לחזור ולעבור שוב בחלק מהמסלול כדי שאוכל לצאת!"

במילים אחרות: הסיכוי שלנו לעלות לאוטובוס של שבע לכיוון ירושלים, היה אפסי. בדרך הטבע, באותה שעה הוא היה אמור לעשות את דרכו בכבישי הארץ, הרחק מהתחנה שבה עמדנו. אבל הקב"ה שינה סדרי עולם בשבילי, שאספיק לחלוף את התפילין רק אחרי הקדיש האחרון, וגם לנסוע לטיול.

זו הייתה הארה מדהימה ומרגשת, לראות בחוש כמה חשיבות יש בשמיים לקבלה הקטנה והעקבית שלי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 134.)

כמה שווים קרשים

לכבוד סוכות בניתי סוכת רלסים. כלומר - לקיר הבניין החיצוני מוצמדים ברזלים מקופלים, ולקראת סוכות פותחים אותם, ופורשים מעליהם קרשים שיהוו את רצפת הסוכה. בעודי מחפש קרשים מתאימים לכך, אני רואה את הקבלן הערבי שמרחיב את הדירה של השכן, מתעסק עם קרשים. חשבת: הנה לי קרשים.

הרי הוא בודאי לא צריך את כולם בשביל הבנייה, וגם אם כן, מחר הוא יכול להביא חדשים. הוא - יש לו גישה לחנויות לממכר חומרי בנייה וכל הציוד, ואילו אני, איני יודע מאיזה כיוון ניגשים בכלל למקום כזה. הרבה יותר קל לקנות ממישהו שמביא הכול עד הבית, גם אם משלמים על זה קצת יותר.

פניתי לקבלן הערבי, ושאלתי בכמה הוא ימכור לי כמה קרשים. ענה לי הערבי: "תן ארבע מאות שקל ועשינו עסק".

זה עשה רושם טוב, והחלטתי לקנות ממנו.

למחרת שוב הגעתי אל הקבלן, והוא אמר לי, "לא שווה לי למכור במחיר הזה, זה עולה חמש מאות".

חמש מאות? אני צריך לחשוב על כך מההתחלה. איך אמר הערבי? ארבע מאות ועשינו עסק. לא ארבע מאות - לא עשינו עסק.

באותו יום פגשתי אנשים, שאמרו לי שהקרשים האלו כלל אינם בטיחותיים

מזגן תמורת מזגן

מספר ישראל אלישיב מאופקים:

חודש אלול, וכולנו רוצים להוסיף זכויות. עומדים לפני יום הדין, ויודעים שהדברים הקטנים והגדולים עומדים להיחתך בראש השנה.

אצלנו בבית המדרש אוספים כסף למזגנים. מזגן הוא הרבה יותר ממזגן: מיזוג איכותי פירושו גם לימוד איכותי, ותפילה שבה אפשר לכוון כיואת, בלי מטרידים כמו חום וזיעה. למזגן בית מדרש זה להכין כלים לכל השפע הרוחני השופע שם, וגם אני רציתי לקחת חלק. כמה? לפני זמן קצר, עדיין לא ידעתי. זה בהחלט העסיק אותי, ותהיתי באשר לגובה הסכום שאתרום.

רק לפני חודשיים למדנו בדף היומי את המעשה הידוע ברבן יוחנן בן זכאי, שיעץ לקרוביו לתת סכומים גדולים לצדקה, ובסוף השנה הם ניצלו מגזירת המלך, שדרש קנס בסכום עתק, ושלמו רק שישה דינרים. או אז סיפר להם רבן יוחנן, כי בליל ראש השנה הוא חלם שנגזר עליהם לאבד את אותו סכום שהמלך דרש מהם, ולכן הוא ביקש לזכות אותם בצדקה לשמה.

חשבת: אנחנו קרובים כל כך לראש השנה, וכדאי לתת כבר עכשיו סכום יפה למזגנים, שיהיה על חשבון ההוצאות שתגורנה עלינו.

עדיין לא דיברתי על כך בבית, לא תרמתי ולא הגעתי לכלל מסקנה, אבל הקב"ה ברחמי סידר לי מהלך מדהים. בליל שבת נכבה המזגן בשעה שנקצבה לו לפי השעון שבת, אבל בבוקרה של שבת קודש הוא לא נדלק, והמשיך לישון. חשבתי שזה משהו חד פעמי, שקשור לפעילותו הכושלת של השעון שבת. לא חשבת שהמזגן עצמו יצא לחופשה, אבל במוצאי שבת, כאשר ניתקתי את השעון ולחצתי על הלחצן המורה למזגן להידלק, הוא לא הגיב.

התקשרתי למביני עניין, וכולם אמרו שנראה שמשוהו בכרטיס ההפעלה של המזגן התקלקל באופן בלתי הפיך. בשלב הבא הזמנתי אנשי מקצוע, וכולם פסקו את אותו פסק: צריך להחליף את הכרטיס האלקטרוני, וזה עולה כשמונה מאות שקלים חדשים.

סוף סוף קלטתי שאין זה מקרה: יש פה מסר משמיים. הן עושים כעת מגבית למזגנים בבית הכנסת, וכבר גמרתי בליבי לתרום, רק שעוד לא החלטתי כמה. אז הנה, משמיים מזרזים אותי לתרום את חלקי. מיד התקשרתי לגבאי בית המדרש, ואמרתי לו: "אני תורם מזגן! לא חלק של מזגן, אלא פשוט מזגן".

מההמשך כבר לא הופתעתי. התקשרתי לטכנאי נוסף, והוא שאל אותי, "ניסית לפתוח את המזגן?"

"כן".

"אז אתה רואה שמה", הוא מסביר לי בדיוק איפה עליי להניח את האצבע, "תלחץ לחיצה ארוכה".

אני לוחץ ממושכות, והפלא מתרחש לנגד עיניי: המזגן חוזר לפעולה כאילו כלום לא קרה. בשבת שלאחר מכן אנו מתענגים על אוויר נעים וממוזג, ויודעים כי זכינו להבין את הרמז שה' שלח לנו, מזגן כנגד מזגן.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 131.)

השלוחה לשמיעת הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני מקשיב בקביעות לסיפורים שאנשים מספרים, וכל סיפור שאני שומע מחזק אותי מאוד. אני רוצה להודות לכם על השינויים שביצעתם לאחרונה בהגשת הסיפורים. הסיפורים מוגשים בצורה נעימה ונחמדה, מה שמטייע בהאזנה לסיפורים המרתקים. תודה לכם, ותודה למזכי הרבים המשמיעים סיפורים בקו.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

הוראת קבע או ישועת קבע? ... אחד התורמים מתקשר מדי תקופה לעדכן את הסכום שבהוראת הקבע שלו, כלפי מעלה. הוא מספר לנו שלפני שנה היה זקוק לישועה, והחליט לתרום להפצת האמונה. מיד אחרי שהתחילה התרומה - הוא נושע, ואז הוא העלה את גובה התרומה, ושוב - הוא זכה לישועה נוספת, וזה מה שקורה לו כבר במשך שנה. בפעם האחרונה לבינתיים, הייתה לו בעיה עם תשלום מס שבת, ומדובר היה בסכום גדול, וגם בה ראה ישועה.

בטוח שזו אותה שן?

יש לי בפה שן שעברה טיפול שורש והורכב עליה כתר. ביום שישי אני מרגיש אותה כואבת מאוד, והכתר מתנדנד. ניסיתי להתקשר למרפאת שיניים של קופת חולים, אבל שם לא יכלו לעזור לי. בצר לי פניתי לדופא כל בשר, והתפללתי שהשבת תעבור בלי שום בעיות.

ברוך ה', הכאבים אכן שבתו לכבוד שבת קודש, וביום ראשון פניתי למרפאת שיניים. שם עשו לי צילום, והרופא אמר לי בסבר פנים חמוה, "יש לך דלקת חמורה בשן. לא נראה שיוכלו להציל אותה. אנחנו נעקור את השן, ובמקומה נרכיב לך שתל".

למשמע השאלה כמה עולה התענוג, ענה הרופא: "ארבעת אלפים חמש מאות שקל".

נחרדתי. אני אברך כולל, שבקושי מסיים את החודש. אני גם לא לוקח הלוואות. מה לי ולסכום עתק שכזה?

החלטתי לעשות השתדלות. תגברתי את ההקשבה שלי לקו השגחה פרטית כדי לקבל כוח, ויחד עם זאת עשיתי חשבון נפש. מהר מאוד עליתי על הנקודה שאני צריך לתקן. זה קשור לרציפות של הלימוד. היצר הרע תמיד נותן לי רעיונות באמצע הלימוד, לדבר על עניינים שונים בדחיפות מיידית, ואני למרבה הצער אכן משוחח בלימוד בדברי חולין.

החלטתי להתחזק בעניין, ולהפסיק עם ההפסקות האלו. ללמוד ברצף, וליצר הרע להגיד שנדבר אחר כך... זה היה לי קשה מאוד, אבל מי שטועם את הטעם של לימוד רצוף, כבר מבין שההשקעה משתלמת.

יחד עם החיזוקים האלו, התפללתי לה' שיציל לי את השן. כעבור כמה ימים הלכתי למומחה יותר גדול, וחיכיתי בלב רועד לאבחנה שלו. כל העת התפללתי לה', והנה מגיע הרגע המכריע. הרופא עושה לי צילום. הוא בוחן את הצילום בעיון ואומר לי: "יפה, יפה, השיניים שלך בסדר".

"אני לא צריך שתל?" אני שואל בחשש.
"שתל? למה שתל? יש לך שיניים מצוינות, הלוואי על כולם. לא צריך שום שתל".

ראיתי את הצילום שהרופא התבונן בו, ראיתי גם את הצילום מלפני שבועיים, ואני מוכרח להגיד שלא צריכים להיות רופא כדי לראות בעיניים, שהשן בצילום הראשון נראית כמי שעומדת לסיים את תפקידה, ואילו בצילום השני נראית אותה שן אחרת לגמרי. אפשר לחשוב שזהו צילום של שני אנשים שונים.

יצאתי משם נרגש מאוד, והדבר הראשון שאני עושה מתוך הודיה לה', זה להכניס את הסיפור שלי לקו השגחה פרטית. כל כך חיזקתם אותי בשבועיים האלה, ומגיעה לכם הכרת טובה...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 135.)

לסוכת רלטים. אני צריך קרשים מסוג אחר, ובכלל, הקרשים הנ"ל שווים הרבה פחות מארבע מאות שקל, וזה ממש מחיר מופקע. רק טוב יצא לי מזה שהערבי העלה את המחיר והעסקה התבטלה.

איך זה שהקבלן שינה את דעתו? רגע לפני שניגשתי לקבלן, הוא בכה לשכן היהודי שהכול עולה לו המון כסף, והקרשים בכלל... כמה הוא משקיע בהם, הון תועפות... הוא רק מסיים את התבכיינותו, והנה אני מגיע וארבע מאות שקל עימי. נו, אם הוא ימכור לי כמו שדיברנו, יתברר שהקרשים לא כל כך יקרים... על כן, בשביל הרושם על השכן, הוא היה צריך להראות לו שהקרשים שווים הרבה יותר. כך ניצלה סוכתי מבדיחת קרש.

ברוך ה', שזימן את המפגשים המתאימים ברגעים הנכונים, כדי להציל ממון ישראל.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 132.)

רוצה מפטיר? תקבל!

מספר לי יהודי יקר, האחראי על העליות בבית הכנסת שבו אני מתפלל: בשבת האחרונה היה היארצייט של אמא שלי, ורציתי מאוד לעלות למפטיר כנהוג, לעילוי נשמתה. באותה שבת הגיע לבית הכנסת יהודי שאצלו חל ביום זה היארצייט של אבא שלו, והוא ניגש אליי וסיפר לי זאת, למען אתן לו מפטיר. אמרתי לעצמי, שאי אפשר ששני אנשים יאחזו במפטיר אחד. אוותר לו, ויהיה הוותיר לעילוי נשמתה של אמי עליה השלום. זאת על אף שהמבקש היה אדם צעיר, לעומתי, שממונה על העליות במקום, ופועל למען בית הכנסת כבר עשרות שנים.

אחרי שהתפילה הסתיימה, הלכתי לבית כנסת מסוים ברמת גן, שם אני מוסר שיעור קבוע במשך קרוב לארבעים שנה. בבית כנסת זה התפילה מתחילה מאוחר יותר, והנה, תקשיב טוב:

בכל השבתות, כפי הזכור לי, הרב של אותו בית כנסת לוקח את המפטיר. והנה, בדיוק בשבת הזו החליט הרב שהוא רוצה שלישי, ואת המפטיר ביקש לתת לי! כן כן. בדיוק מה שאתה שומע. בדיוק בשבת שבה כל כך חשוב לי המפטיר לעילוי נשמת אמי, בדיוק כשאני מוותר למתפלל אחר.

אני ויתרתי, אבל בשמיים לא ויתרו. זכיתי לקיים את המנהג החשוב, ולעשות נחת רוח כפולה לאמי, נוחה עדן.

זה לא סיפור חד פעמי. באחת העשנים בראש השנה, אחרי שכבר סיכמתי עם הגבאים על עלייה שתינתן לי, התברר שמתפלל אחר היה בטוח שהוא יקבל את העלייה הזו. ויתרתי לו, וכאשר הגעתי לבית הכנסת ברמת גן, נתנו לי בדיוק את אותה עלייה שעליה ויתרתי.

אתה רואה? מלוותר לא מפסידים אף פעם.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 133.)

חוזר בכפולות

מספר משה מהדרום:

בליל שישי, באמצע החודש, כשהירח מלא, אני רואה שנשארו בחשבון רק שלוש מאות שקל. זהו יופי של סכום בשביל לקנות בו צורכי שבת, אבל אם חושבים על יום ראשון של השבוע הבא, זה נשמע פחות מוצלח. אם אני גומר את השלוש מאות האלו עכשיו, אין לי שום מושג מאיפה אני מגייס את הסכומים הנדרשים הבאים בתור.

באמת איני צריך הרבה. רק לחם, חלב, טיטולים, פירות וירקות, ולכסות כמה חיובים שעדיין לא נגבו מהבנק. מדובר בסכומים צנועים וחשובים, שעם כל הרצון הטוב, לא מסתכמים בשלוש מאות שקל.

חשבתי מה לעשות. ללוות? להצטמצם? לוותר על עונג שבת? לקנות רק במאה במקום בשלוש מאות? נאבקתי ביני לבין עצמי, עד שהחלטתי לקנות כרגיל את צורכי השבת, ולקיים מה שאמר הקב"ה: "בניי, לוו עליי ואני פורע".

אני חוזר מהקניות, והטלפון שבכיס מצלצל. היהודי שמעבר לקו לא מרבה בדברים. הוא רק מזכיר שבעבר הוא היה תורם לי בקביעות, ועכשיו הוא בדק את דפי החשבון שלו בבנק, וגילה שהוראת הקבע עבורנו הופסקה מזמן. "אז קודם כול, אני מכניס לך שלוש מאות שקל!" הוא הודיע.

זאת הייתה ישועה מיידית ומדויקת, אבל התורם לא גמר בזה. בהמשך השבוע הוא השלים את כל החודשים הקודמים, שבהם הוראת הקבע שלו לא פעלה. כך יצא שקיבלתי פי שמונה מהוצאות השבת.

כשהקב"ה מחזיר, הוא מחזיר בכפולות.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 136.)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במקד הפצה"

לזכות חיים בן ע. לרפואה שלימה בגוף ובנפש הצלחה בכל שנה טובה ומתוקה
ראובן בן רחל הצלחה ברוחניות וגשמיות וכל הישועות לה. בת 0. לזווג הגון במהרה

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

בעילום שם עם כל יוצ"ח לזרוע של קיימא ולשנה טובה ומתוקה ובשורות טובות וישועות בכל העניינים
למשפחת ל. לזווג הגון ליוצאי חלציהם במהרה בקלות מתוך שפע בתוך שאר בני ובנות ישראל

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

בעמדות נדרים פלוס | משלוח בדואר | העברה לבנק לאומי | בנין 902 | חשבון 57390056 | ת.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מצוות סוכה - לעורר מידת הבטחון

גם באמרם בפרק קמא דסוכה (ב, א) צא מדידת קבע ושב בדירת עראי, הייתה כוונתם שבאה מצוות סוכה זאת ללמדנו, שלא ישים אדם בטחונו בנווה ביתו, וחזוקו ותיקונו הטוב, ואף כי יהיה אדם מכל טוב, ואל יבטח בסייע שום אדם, אף על פי שיהא אדון הארץ ומושל בה. אבל ישים

בטחונו במי שאמר והיה העולם, כי לו לבדו היכולת והאמונה, ובמה שמבטיח אינו מתנחם ממנו, כדכתיב "לא איש א-ל ויזכב" (במדבר כג, יט), ולו לבדו המחסה והמסתור, כדכתיב "היבטוח בה' חסד יסובבנו" (תהלים לב, ט). ולהעיר לאדם, על זה באה מצוות סוכה בזמן הזה אחר אסיפת גורן ויקב בארץ ישראל, כמו שנאמר "באספך מגרנך ומיקבך", לפי שבזמן הזה הוא זמן בעיטה לכול, שהאצרות מלאים כל טוב, והאדם כבר נאסף לעיר ומטיח את גגו ומחזק בדק ביתו להישמר בו מזרם וממטר ומרוח ושאר פגעים, לפיכך צווה לצאת מביתו החזק וישב בסוכה, כדי שיתעורר וישים מבטחו בה' יתברך, וייתן אל לבו, כי כל הטוב שהגיע אליו מן היצא בשדה, הכול בא לו ברצון ה'. ועל זה רמזו לעשותה

מפסולת גורן ויקב, לזכר זה שאסף הפירות לאכול והפסולת לסכך בתתו מטר בעתו. ויזכור, שכל שמירת גופו וכל אשר לו - מאת ה' יתברך, ולא יבטח באשר לו. (מגרות המאור גר כ כלל ד, חלק ו פרק א, וראה שם עוד)

הסוכה רמז לאמונה

כל שבעת הימים אדם עושה סוכתו קבע וביתו ארעי (סוכה כח.). אומר אני: סוכה הוא אמונה, והוא צלא דמהימנותא

תחת צל האמונה

"כל האזרח בישראל ישבו בסכות", כל מאן דאיהו משרשא וגזעא קדישא דישאל (כל מי שהוא משרוש וגזע קדוש של ישראל) ישבו בסכות, תחות צלא דמהימנותא (תחת צל האמונה). ומאן דליתיה מגזעא ושורשא קדישא דישאל (ומי שלא מגזע ושורש קדוש של ישראל), לא יתיב בהו (לא ישב בה), ויפוק גרמיה מתחות צלא דמהימנותא (ומוציא את עצמו מתחת צל האמונה).

דכל מאן דיתבי תחות צלא דמהימנותא (שכל מי שיושב תחת צל האמונה), אחסין חירו ליה ולבגוי לעלמין (יורש חירות לו ולבגוי עד עולם), ואתברך ברכתא עלאה. ומאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא, אחסין גלותא ליה ולבגוי (ומי שמוציא את עצמו מצל האמונה, יורש גלות לו ולבגוי).

בסכת תשבו שבעת ימים וגו', פקודא דא (מצווה זו), לישב בסוכה. והא אוקימנא (וביארונו), בגין לאתחזא דישאל יתבי ברזא דמהימנותא (כדי להראות שישראל יושבים בצל האמונה) בלא דחילו קלל (בללי פחד כלל), דהא מקטרגא אתפרש מנייהו (שהרי המקטרגים פרשו מהם). וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא (וכל מי שהוא בסוד האמונה) יתיב בסוכה (ישב בסוכה), כמה דאוקימנא (כמו שבארנו), דכתיב, כל האזרח בישראל ישבו בסכות. מאן דאיהו ברזא דמהימנותא ומרעא ושרשא דישאל (מי שהוא בסוד האמונה ומהרע והשורש של ישראל), ישבו בסכות.

(וזהר הקדוש פרשת אמור דף קג)

(זהר ח"ג קג.). אומר אני כי האדם, קודם שמתקן את הזי מידות צריך הוא ללכת רק בדרך אמונה פשוטה, ולא יוכל לילך בדרך אמונה שהיא מצד השכל והדעת. זה שאמרו במשנה "כל שבעת הימים", היינו כל זמן שהוא בתוך הזי מידות ועדיין לא תיקננו, "אדם עושה סוכתו", שהוא האמונה פשוטה, קבע, שיהיה אצלו כקביעות. "וביתו", שהוא השכל, על דרך הכתוב (משלי כד, א) "בהכמה יבנה בית", יעשנה ארעי.

בקיום מצוות סוכה מראה שמאמין בקב"ה

בילקוט פרשת אמור כתיב "וסוכה תהיה לצל יומם". כל מי שמקיים מצוות סוכה בעולם הזה, הקב"ה מסך עליו מן המזיקים, דכתיב "באברתו יסך לך". וצריך להבין למה דווקא בשביל מצוות סוכה, הלוא כל המצוות מגינים כתיבם בפני פורענות? ונראה להבין, הנה "היבטוח בה' חסד יסובבנו", ומי שאינו מאמין בהשגחה באמת אינו מושגח, כדכתיב

"ואם תלכו עמי בקרי והלכתי אף אני עמכם" וכו', ופירש הרמב"ם בקרי לשון מקרה, שתאמרו הכול במקרה, אף אני אניח אתכם. וכבר אמרו בספרים, כי מצוות ישיבת סוכה לרמוז שאנו חוסים בצל של הקב"ה, ואנו מאמינים שמושגחים אנחנו מאתו יתברך שמו... זה כוונת הילקוט, מי שמקיים מצוות סוכה בעולם הזה, שבו מראה כי מאמין שהכול בהשגחתו יתברך שמו, הקב"ה סוכך עליו מן המזיקים, לא תאונה אליו רעה.

(כתב סופר על התורה ליקוטים לסוכות)

ביקשתם? קיבלתם!

ניתן להשיג את הספר המצויקש במוקדי המכירה

השגחה פרטית חלק א'

רשימת המוקדים:

- אלעד | יוהנתן בן עוזיאל 22/4 | דייטש 053-4121148
- אשדוד | הלל 4/18 | גפנר 053-3124619
- בית שמש | החיד"א 3 | פישר 052-7696584
- בית שמש | אחיעזר 2 | יורוביץ 02-9910753
- בית שמש | נחל שורק 12/1 | קהת 052-7669028
- בית שמש | יוכבד 2 | 054-8428869
- בית שמש | שדרות האמוראים 82/2 | הניג 053-3161663
- ביתר עילית | קדושת לוי 98/13 | ראזנפלד 052-7659941
- בני ברק | האדמור מגור 11 | וינמן 03-7790440
- בני ברק | רבי עקיבא 147 | רוזנר 053-4129919
- חיפה | אהבת ישראל 10/23 | ביטרמן 053-3141213
- חיפה | ראש פינה 4/26 | 054-8453472
- ירושלים | רפפורט 8 | המשדר 02-5880625
- ירושלים | חפץ חיים 21 | שפר 055-6759920
- ירושלים | אדמור מיוזניץ 6 | ווייס 052-7654738
- ירושלים | הרב ניסנבוים 7/1 | אוליביה 058-4147673
- ירושלים | הרב דרוק 76/4 | 052-7632087
- מודיעין עילית | רשב"ם 10/7 | וינמן 052-7160562
- תפרח | חסד משפט | יעקובזון 055-6784918

לכמויות מעל 50 ספרים וכן לפתיחת מוקד באזורכם ניתן להתקשר ל- 6176* שלוחה 5

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד מי אתה באמת?

אכפתיות. הוכר עליו שהוא "אדם קר". לא פעם ניסו קרוביו להוכיחו, לבקשו שיגלה יותר חמימות ואכפתיות לסביבתו, אך נדמה היה שכלל שמדברים עמו על כך, המצב נהיה יותר גרוע. ואז, יום אחד הכול השתנה, הקרירות נהפכה לחמימות, והאיש הפך לאדם מתחשב, המסדר ומפתיה ואהבה לסביבתו. איך זה קרה? פשוט מאוד. איש חכם אמר לו, שהאמת לאמיתה היא, שבטבעו הוא חם ולבבי. האיש הביא לו הוכחות, שבמצבים מסוימים, כשהוא מוכרח לגלות חמימות, הוא אכן נוהג כן. כאשר אותו אדם שמע על כך, הוא שינה את ההסתכלות שלו על עצמו, ואכן עשה שיפור עצום. על דבר זה עמל היצר הרע - להשכיח מאיתנו מי אנחנו באמת. ועל כך צריך להתגבר, ולדעת את כוחנו הרב. שבזכה באמת לחזור בתשובה שלמה לפני ה', ולהיות בריה חדשה לעובדו בלב שלם.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

בעשרת ימי תשובה "חוזרים בתשובה". מטבע הלשון "חזרה בתשובה" צריכה ביאור. לאן חוזרים? וכי תאמר: חוזרים להיות טובים, וכי בעבר היו כולם טובים? יש אנשים שמילדותם טובעים ברוע, שקועים בעבירות, ועסוקים בקנאה, בתאוה ובכבוד. וכשהם עושים תשובה, וכי לזאת ייקרא 'חזרה'? זוהי הרי בריאה חדשה. הקב"ה קבע את ראש השנה ביום בריאת אדם הראשון. האדם נברא "בצלם אלוקים". זאת אומרת, שנברא עם כוחות נפלאים ביותר, כולו רק טוב עם גדלות בלי סוף, באופן השלם ביותר. הקב"ה דן אותנו דווקא ביום זה, כדי להזכיר לנו מי אנחנו באמת! בימים אלו, עליך לזכור כי אתה "צלם אלוקים" - בריה מושלמת בכל מיני שלמות. מה שעליך לעשות זה רק לחזור לצור מחצבתך, לתקן כמה טעויות ולחזור לשורש שלך. הכרתי איש אחד, שלא הצליח לתקשר כראוי עם הסובבים אותו. כשדיברו אותו, הרגישו בו אי

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)